

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: L. O., nar. ....,
bytem .....
zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina,
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, č. j. KUJI 80777/2017, sp. zn. OOSČ
670/2017 OOSC/240,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí

žalovaného

(dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“)

ze dne 7. 9. 2017, č. j. SZ-MMJ/OD/695/2016/43 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, kterého se dopustil tím, že dne 7. 12. 2015 v 08:25 hod na ulici Havlíčkova u OD Billa v Jihlavě jako řidič nákladního motorového vozidla M., reg. zn. ...., zastavil a stál ve vzdálenosti kratší než 5 metrů za označníkem zastávky. Tímto jednáním tedy žalobce porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. f) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 000,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce svou žalobou ze dne 3. 1. 2018, doručenou krajskému soudu téhož dne, brojil proti napadenému, jakož i proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž své žalobní námitky uplatnil následovně.
5. Žalobce měl za to, že byl zkrácen rozhodnutím žalovaného a také v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu I. stupně na svých právech. Napadeným rozhodnutím byl porušen správní řád a silniční zákon, a to tím, že nezákonným rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, a dále tím, že žalovaný rozhodl v rozporu se zákonem a s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v předmětné oblasti.
6. V první žalobní námitce žalobce uvedl, že podal v zákonné lhůtě proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, ve kterém zmínil, že jej odůvodní do 30 dnů. Žalobci byla následně správním orgánem I. stupně doručena výzva k doplnění odvolání. Žalobce své odvolání odůvodnil dne 6. 11. 2017. V napadeném rozhodnutí je však uvedeno, že žalobce odvolání ve lhůtě a ani následně neodůvodnil, což se nezakládá na pravdě. Došlo tedy k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, kterým byl zkrácen na svých procesních právech v řízení, když nebylo zohledněno jeho doplnění odvolání. Žalobce uznal, že odvolání doplnil po uplynutí poskytnuté lhůty, nicméně je názoru, že správní řízení není stíženo zásadou koncentrace a je povinností žalovaného zabývat

se odvolacími námitkami, i když byly podány po uplynutí poskytnuté lhůty. Skutečnost,

že žalobce v odvolání avizoval svůj záměr doplnit odvolání, nezbavovala správní orgán povinnosti před vydáním napadeného rozhodnutí vyzvat žalobce ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, pokud toto doplnění ze strany žalobce dosud nebylo učiněno. Bylo povinností správního orgánu I. stupně předat doplněné odvolání žalovanému, byť bylo doručeno po poskytnuté lhůtě. Je přitom evidentní, že se žalovaný odvolacími námitkami žalobce nezabýval.

7. Žalobce se dále dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, proto podal námitku podjatosti, kterou vznesl v okamžiku, kdy se o jejích důvodech dozvěděl. Přesto, že byla námitka podjatosti doručena správnímu orgánu I. stupně před ústním jednáním, správní orgán I. stupně jednání provedl. Ústní jednání však není úkonem, který by nesnesl odkladu, proto měla oprávněná úřední osoba posečkat do vydání usnesení. Žalovaný poté setrval na nezákonném stanovisku správního orgánu I. stupně. Žalobce měl proto za to, že jednání proběhlo dne 7. 9. 2017 v rozporu se zákonem. Žalobce byl zkrácen na svých právech, neboť důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno, proto se na nařízené jednání nedostavil, když předpokládal, že nejprve bude rozhodnuto o podané námitce podjatosti a poté nařízeno nové jednání. Oprávněná úřední osoba však ve věci dále vedla řízení a dokonce vydala rozhodnutí. Nezákonný postup se poté opakoval ještě jednou, když žalobce vznesl v okamžiku, kdy se dozvěděl o možné podjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného, námitku podjatosti. Žalovaný však chybně tvrdil, že mu žádné doplnění odvolání nebylo doručeno.
8. Dle žalobce se správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal ani se zaviněním, když tuto nezákonnost nezhojil ani žalovaný. Zavinění je nutné prokázat a řádně odůvodnit, nikoliv jen konstatovat. V případě žalobce však nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělého přestupku, proto jsou napadená rozhodnutí nezákonná.
9. Žalobce v odvolání dále uvedl, že jednáním žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, respektive, že se s tímto aspektem žalovaný zákonným způsobem nevypořádal. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, tj. otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního. A teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněné/ho byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost řízení zastavit. Dle žalovaného je nicméně materiální aspekt přestupku naplněn vždy, když dojde k porušení zákona, což je dle žalobce chybný závěr. Z rozhodnutí vůbec nevyplývá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se vůbec nezabývali povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo

viditelností v daném místě. Správní orgány ovšem na toto prokazování rezignovaly. I kdyby byl prokázán skutek, kterým byl žalobce shledán vinným, není tento skutek přestupkem, neboť nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.

10. Žalobce poukázal na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce z absence obecně vyjádřeného poučení na předvolání nebyl schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán I. stupně opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. Žalobce se neúčastnil ústního jednání, proto důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednáno a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí. Správní orgán však toto neučinil a žalobce byl opětovně zkrácen na svých právech (k tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 248). Žalobce nemohl seznat, zda bude mít správní orgán I. stupně shromážděny všechny podklady po provedeném ústním jednání či později. I z tohoto důvodu tak žalobce považoval správní řízení a obě rozhodnutí správních orgánů za nezákonná.
11. Správní orgány dále nevyslechly spolujezdce žalobce, a to přes opakované tvrzení žalobce, že to byl spolujezdec, kdo řídil vozidlo v době tvrzeného jednání, ale nikoliv v okamžiku, kdy k vozidlu přišla hlídka Policie ČR (dále též „PČR“). Ve správním spisu rovněž není jediný důkaz, že by došlo k zastavení a stání ve vzdálenosti kratší než 5 metrů za označníkem zastávky. Z výpovědi strážníků městské policie nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Nelze dovodit registrační značku vozidla a jeho tovární značku. Výpovědi strážníků městské policie mají velmi omezenou důkazní hodnotu v posuzované věci. Řádné zadokumentování protiprávního jednání na místě je nezbytným předpokladem pro jeho následné a úspěšné dokazování v budoucnu vedeném řízení. V nyní posuzovaném případě však dle žalobce nedošlo ke spáchání daného skutku nejen na místě, které uvedly správní orgány, ale nedošlo k jeho spáchání vůbec.
12. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 2. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil.
14. Žalovaný přezkoumával zákonnost prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu na základě blanketního odvolání žalobce, který ani ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně své odvolání nedoplnil o důvody či rozpory s právními předpisy, které v prvostupňovém rozhodnutí spatřoval. Výzva dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu byla správním orgánem I. stupně vydána dne 9. 10. 2017 a žalobci doručena fikcí dne 20. 10. 2017. Stanovená lhůta 5 pracovních dnů uplynula dne 27. 10. 2017, kdy však odvolání nebylo doplněno. Následně byl spisový materiál předán žalovanému, který dne 31. 10. 2017 vydal napadené rozhodnutí. Jak sám žalobce uvedl, doplnění odvolání doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně až dne 6. 11. 2017. Je zřejmé, že ke dni

vydání napadeného rozhodnutí nebylo odvolání žalobce doplněno a jeho námitky uplatněné až po vydání tohoto rozhodnutí nemohly být vypořádány.

15. Žalobce v řízení opakovaně uplatňoval shodné námitky podjatosti. Den před termínem nařízeného ústního jednání zaslal emailem námitky podjatosti bez zaručeného elektronického podpisu, přičemž podobnou námitku podjatosti všech úředních osob správního orgánu I. stupně podal již dne 14. 3. 2016 a na základě této námitky bylo usnesením pravomocně rozhodnuto, že žádná z úředních osob není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci jeho přestupku. Správní orgán I. stupně zcela v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona o přestupcích věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti, když tento postup žalovaný vyhodnotil jako zákonný. Žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání poučen, že se bude moci v závěru jednání vyjádřit k podkladům rozhodnutí, avšak k tomu se bez omluvy nedostavil. Jeho právo dané ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu tedy nebylo porušeno.
16. Prvostupňové rozhodnutí bylo řádně a přezkoumatelně odůvodněno, a to včetně materiální stránky přestupku a formy zavinění. Žalovaný upozornil, že k vozidlu nemohla přijít hlídka PČR, jelikož jeho přestupek projednávali na místě strážníci Městské policie Jihlava. Rovněž žalobce nikdy nezpochybnil, že by předmětné vozidlo neřídil. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
19. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Krajský soud předně nepřisvědčil žalobcově námitce týkající se nezákonného postupu žalovaného, který měl spočívat v nepřihlédnutí k doplnění odvolání, jež mu bylo doručeno po datu vydání napadeného rozhodnutí.

22. V daném případě není mezi účastníky řízení spor o tom, že napadené rozhodnutí o odvolání bylo žalovaným vydáno dne 31. 10. 2017 a téhož dne taktéž vypraveno žalobci prostřednictvím poštovního doručovacího orgánu. Napadené rozhodnutí bylo poté žalobci doručeno fikcí dne 12. 11. 2017 a 13. 11. 2017 nabylo napadené rozhodnutí právní moci. Rovněž není sporu ani o tom, že žalobcem zmiňované doplnění odvolání bylo doručeno emailem bez zaručeného podpisu na podatelnu správního orgánu I. stupně dne 1. 11. 2017 v 06:49 hod, přičemž datum odeslání emailu bylo dne 31. 10. 2017 ve 20:48 hod. Žalobce následně doplnění odvolání podané emailem zopakoval písemně podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 7. 11. 2017, které však opět neobsahovalo podpis žalobce.
23. Obecně lze souhlasit s tím, že byt' je podáno doplnění odvolání až po marném uplynutí k tomu stanovené lhůty (v tomto případě byla výzva ze dne 9. 10. 2017, sp.zn. SZ-MMJ/OD/695/2016/46, k odstranění vad podání – odvolání ve lhůtě 5 pracovních dnů žalobci doručena fikcí dne 20. 10. 2017, tudíž stanovená lhůta k doplnění odvolání uplynula dne 27. 10. 2017) a již tedy nejde o doplnění odvolání, ačkoliv je tak označeno, je vyjádřením ve věci a i takovým vyjádřením podaným po uplynutí lhůty je správní orgán povinen se zabývat. To však platí za situace, že se s ním může správní orgán (zde žalovaný) objektivně reálně seznámit do vydání rozhodnutí ve věci. Ze shora uvedené časové rekapitulace je však zřejmé, že žalovaný do doby vydání svého rozhodnutí o odvolání předmětné podání žalobce k dispozici neměl, a to proto, že žalobce v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí i jeho následného vypravení své podání žalovanému ještě ani neodeslal. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný měl povinnost k danému doplnění odvolání přihlídnout, když k samotnému doručení rozhodnutí došlo až následně. Jestliže žalovaný vypravil své rozhodnutí žalobci již dne 31. 10. 2017 a žalobce odeslal správnímu orgánu I. stupně emailem bez zaručeného podpisu doplnění odvolání v tentýž den až pozdě večer, přičemž toto podání bylo správnímu orgánu I. stupně s ohledem na úřední hodiny logicky doručeno až následujícího dne, přičemž žalobce své podání zopakoval písemně dne 7. 11. 2017 opět bez vlastnoručního podpisu, krajský soud považuje za rozhodující, že žalovaný rozhodně neměl žádnou reálnou možnost se s tímto podáním žalobce jakkoliv seznámit před vydáním svého rozhodnutí. Po správních orgánech zajisté nelze spravedlivě požadovat, aby reagovaly na vyjádření (podání) účastníků řízení před tím, než jim jsou vůbec zaslána, byt' se tak stane v rámci jednoho či několika dnů, jako k tomu došlo v projednávaném případě.
24. Za daných okolností tedy nebylo v možnostech žalovaného zohlednit doplnění odvolání podané žalobcem. Za zaslání daného podání s časovým odstupem po stanovené lhůtě pro doplnění podání je plně odpovědný toliko žalobce, nikoliv správní orgány, které postupovaly zcela v souladu s právními předpisy. Z výše uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) nepochybil, když k podání žalobce označenému jako „Odůvodnění odvolání proti rozhodnutí“ přistupoval jako k opožděně podanému doplnění odvolání, ke kterému již v dané procesní situaci (bylo mu doručeno po vydání napadeného rozhodnutí) nemohl přihlížet. Soud proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
25. Pokud se týká námitky žalobce, že byl zkrácen na svých právech, neboť se správní orgán

I. stupně ani žalovaný nezabývali námitkou podjatosti oprávněných úředních osob, nereagovali na ni a dál vedli řízení, uvádí k této zdejší soud následující.

26. Předně krajský soud z obsahu správního spisu zjistil následující.
27. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 15. 2. 2016, č. j. MMJ/OD/695/2016-4, byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 3. 2016. Dne 14. 3. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena nepodepsaná námitka podjatosti, ve které žalobce uvedl: „Sdělují Vám, že jsem se několik okamžiků před sepsáním tohoto podání dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům a k důkazům v tomto řízení, ze kterých vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, ale také všichni další zaměstnanci nadepsaného správního orgánu. Tímto namítám podjatost všech zaměstnanců Vašeho magistrátu, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, a to včetně starosty a tajemníka úřadu. O všech těchto osobách lze důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Domnívám se dále, že důvodem je například v rozpočtu obce pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu z pokut na budoucí rok, přičemž se domnívám, že všichni jednotliví zaměstnanci jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře odpovídající jejich funkci a postavení v hierarchické struktuře úřadu pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit a/nebo negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Mohou mít tak zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce.“
28. Správní orgán I. stupně žalobce písemností ze dne 14. 3. 2016, č. j. MMJ/OD/695/2016-10, vyzval k doplnění podání o absentující podpis, a to do 5-ti kalendářních dnů. Následně bylo správním orgánem I. stupně dne 16. 3. 2016 konáno ústní jednání o přestupku. Správní orgán o námitce podjatosti rozhodl usnesením ze dne 6. 4. 2016, č. j. MMJ/OD/695/2016-14, ve kterém tuto námitku zamítl.
29. Žalobce následně podal odvolání proti rozhodnutí o přestupku, ve kterém namítl nesprávný postup při vyřízení námítky podjatosti, a dále uvedl: „Sdělují Vám, že jsem se právě dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu ke svědkům a k důkazům v tomto řízení, ze kterých vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, ale také všichni další zaměstnanci odvolacího správního orgánu. Tímto namítám podjatost všech zaměstnanců odvolacího správního orgánu, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu. O všech těchto osobách lze důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Domnívám se dále, že důvodem je také v rozpočtu obce pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu z pokut na budoucí rok, přičemž se domnívám, že všichni jednotliví zaměstnanci jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře odpovídající jejich funkci a postavení v hierarchické struktuře úřadu pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit a/nebo negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Mohou mít tak zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce.“
30. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, č. j. KUJI 47117/2016, rozhodnutí o přestupku zrušil a usnesení o zamítnutí námítky podjatosti prohlásil za nicotné.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k námitce podjatosti oprávněných úředních osob žalovaného konstatoval: „K tomu odvolací orgán uvádí, že odvolatel neuvedl jedinou důvodnou pochybnost, že by oprávněná úřední osoba odvolacího orgánu, které byla věc přidělena k vyřízení, měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než dle zákona. Odvolatel se ani neinformoval, kdo příslušnou oprávněnou úřední osobou je a námitku uplatnil „předem“ již v odvolání. Rovněž jako důvod uvedl motivaci na příjmu pokut do obecních rozpočtů, ale způsob, jak by měli být zaměstnanci krajského úřadu motivováni, již nekonkretizoval. Zvláště pak za situace, kdy je krajský úřad pouze odvolacím orgánem a pokuty uložené prvostupňovým správním orgánem jsou příjmem těchto orgánů, byť o věci rozhoduje i v druhém stupni krajský úřad. Krajský úřad je jiným subjektem a není nikterak navázán na správní orgán I. stupně a jeho příjmy z pokut.“

31. Ředitel žalovaného následně usnesením ze dne 18. 8. 2016, č. j. KUJI 64069/2016, rozhodl, že primátor statutárního města Jihlava není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení.
32. Primátor statutárního města Jihlava dále usnesením ze dne 21. 10. 2016, č. j. MMJ/P/1417/2016, rozhodl, že tajemník Magistrátu města Jihlavy není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení a námitka podjatosti se zamítá.
33. Tajemník Magistrátu města Jihlavy usnesením ze dne 30. 11. 2016, č. j. MMJ/T/35266/2016-BIH, rozhodl, že vedoucí odboru dopravy Magistrátu města Jihlavy není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení a námitka podjatosti se zamítá.
34. Vedoucí odboru dopravy Magistrátu města Jihlavy usnesením ze dne 19. 1. 2017, č. j. MMJ/OD/8576/2017, rozhodl, že vedoucí oddělení dopravně správních agend není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení a námitka podjatosti se zamítá.
35. Vedoucí oddělení dopravně správních agend usnesením ze dne 9. 2. 2017, č. j. SZ-MMJ/OD/695/2016/23, rozhodl, že Mgr. Lenka Vytisková není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení a námitka podjatosti se zamítá.
36. Vedoucí oddělení dopravně správních agend usnesením ze dne 10. 5. 2017, č. j. SZ-MMJ/OD/695/2016/27, rozhodl, že Jaroslav Zelený není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení a námitka podjatosti se zamítá.
37. Dne 6. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně opět rozhodnutí o přestupku, č. j. SZ-MMJ/OD/695/2016/25, proti kterému podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2017, č. j. KUJI 50155/2017, předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
38. Žalobce byl následně písemností ze dne 11. 8. 2017, č. j. SZ-MMJ/OD/695/2016/36, předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 7. 9. 2017.
39. Dne 6. 9. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně bez zaručeného podpisu doručena emailem námitka podjatosti, ve které žalobce uvedl: „Právě jsem potkal osobu, která se představila jako zaměstnanec Vašeho orgánu, a která mi řekla, že se nemusím snažit hájit, že je vše jasné, že mě stejně potrestáte. Sděluji Vám, že jsem se právě dozvěděl informace o příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům, a to k členovi posádky vozidla a k zasahujícím policistům, ze kterých vyplývá, že je oprávněná úřední osoba podjatá. Tímto namítám podjatost všech zaměstnanců Vašeho městského úřadu, a to bez ohledu na jejich

funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, a to nejen oprávněné úřední osoby

a jejího vedoucího, ale také primátora a tajemníka úřadu. V souladu se zákonem se nedostavím na nařízené jednání, vyčkám zprávy o vyloučení podjatých osob a dostavím se na nově nařízené jednání, které povede nepodjatý úředník.“

40. Správní orgán I. stupně následně dne 7. 9. 2017 provedl ústní projednávání přestupku, přičemž v Protokolu o ústním projednávání přestupku, č. j. SZ-MMJ/OD/695/2016/42, konstatoval: „*Správní orgán k námitce podjatosti ve smyslu ust. § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlédl, neboť námitku podjatosti obviněný již v průběhu řízení uplatnil (dne 14.3.2016) a o této námitce již bylo rozhodnuto (strana 66 – 77 a strana 86 spisového materiálu). Proti vydaným usnesením se obviněný ani v jednom případě neodvolal. K novým důvodům uvedeným v námitce podjatosti správní orgán uvádí,*

že obviněný si pravděpodobně spletl toto jednání s jiným, neboť v tomto případě nebyl ve vozidel žádný jiný člen osádky (svědek), ale pouze sám obviněný jako řidič a taktéž na místě kontroly nebyli žádní zasahující policisté, ale strážníci Městské policie Jihlava. Taktéž námitka směřující proti všem zaměstnancům Městského úřadu měla být pravděpodobně směřována na nějaký jiný Městský úřad, neboť oprávněná úřední osoba je pracovníkem Statutárního města Jihlavy a správním orgánem je Magistrát města Jihlavy. Navíc správní orgán tuto námitku podjatosti považuje za obstrukční jednání ze strany obviněného ve snaze vyhnout se projednávání přestupku. Uvedená námitka je formulována naprosto obecně. Omluvu obviněného z ústního jednání správní orgán posoudil jako nedůvodnou, neboť sám obviněný si učinil závěr, že budou všichni zaměstnanci vyloučeni z řízení pro svou podjatost. Navíc o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, která vede správní řízení, již bylo rozhodnuto usnesením ze dne 7.4.2017, které nabylo právní moci dne 10.5.2017.“

41. Následně vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, v němž argumentaci stran nedůvodnosti námitky podjatosti zcela převzal z výše citovaného protokolu. Dne 13. 9. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena písemná námitka podjatosti totožného obsahu jako námitka podjatosti ze dne 6. 9. 2017, která opět nebyla opatřena podpisem žalobce.

42. Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

43. Dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*

44. Dle ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu *úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.*

45. Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že o podjatosti úřední osoby lze hovořit pouze v některých zákonem předpokládaných případech, kterými jsou: 1) poměr k účastníkům, 2) poměr k projednávané věci, 3) účast na řízení týkajícím se projednávané věci v jiném stupni. Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu – ustanovení § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.
46. Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu – ustanovení § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.
47. Krajský soud ověřil, že není pravdou, že by se správní orgán I. stupně nevypořádal s tím, že žalobce před ústním jednáním nařízeným na den 7. 9. 2017 podal námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, jakož i všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. S touto námitkou se naopak správní orgán I. stupně vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí (v návaznosti na své závěry zmíněné již v Protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 7. 9. 2017), přičemž odkázal na svá usnesení, ve kterých bylo o dříve uplatněné námitce podjatosti již řádně rozhodnuto (strany 66 až 77 a strana 86 správního spisu). Těmito usneseními byla námitka podjatosti proti jednotlivým úředním osobám zamítnuta s tím, že úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování ve věci. Krajský soud na argumentaci správního orgánu I. stupně v daných usneseních, jakož i na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí, plně odkazuje, neboť není povinností správního soudu zcela transkribovat odůvodnění, se kterým se v plném rozsahu ztotožňuje. Správní orgán I. stupně přitom zcela správně poznamenal, že žalobce proti usnesením o zamítnutí námítky podjatosti ani v jednom případě nepodal opravný prostředek, z čehož lze dovozovat, že se závěry těchto usnesení souhlasil. O účelovosti a obstrukčnosti jednání žalobce stran opakovaného namítání podjatosti úředních osob svědčí kromě dovozené nedůvodnosti, neadresnosti a jakési předstižnosti mj. taktéž

skutečnost, že předmětnou námitku podjatosti žalobce nepodepsal, na což byl již několikrát v průběhu řízení i u jiných svých podání upozorněn a opakovaně poučen o náležitostech podání ve výzvách k odstranění vad. Lze přitom konstatovat, že opakovaně vznesené námitky podjatosti (účelově podávané bez podpisu) proti oprávněným úředním osobám nemají žádnou relevanci. V souladu s ustálenou judikaturou nelze jen tak účelově obvinít úředníka či celý úřad z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů či dokonce zcela bez důkazů bude takové obvinění z opatrnosti akceptováno. Takové snahy, směřující očividně k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 - 30).

48. Soud připouští, že lze souhlasit s tím, že správní orgán I. stupně obecně má vyčkat na rozhodnutí o námitce podjatosti žalovaným a nečinit v dané věci žádné další úkony. Lze přitom taktéž přisvědčit názoru žalobce, že provedení ústního projednání přestupku nelze (a to ani z důvodu zásady procesní ekonomie) podřadit pod úkony, jež nesnesou odkladu. Nicméně i přes tyto skutečnosti je vždy nutné zkoumat (s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 - 69), zda takový postup správního orgánu I. stupně mělo za následek porušení veřejných subjektivních práv žalobce a mělo vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud je přesvědčen o tom, že procesní postup správního orgánu I. stupně tyto negativní následky s ohledem na předcházející a rovněž následný vývoj v rozhodnutí o námitce podjatosti (kdy oprávněná úřední osoba nebyla ze správního řízení vyloučena a ve věci nebyla shledána ani systémová podjatost všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně) neměl, přičemž s tímto závěrem je v souladu taktéž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č.j. 1 As 266/2015-34, kdy tento uvedl, že: „(...) *výslech předvolaných svědků sice nelze bez dalšího označit jako úkon, který nesnese odkladu ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, na druhou stranu nejde, vzhledem k pozdějšímu rozhodnutí o nevyloučení oprávněné úřední osoby(...) o procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.*“
49. Z takto v podstatě bezprostředně před ústním jednáním opakovaně vznesené námitky je zjevné, že byla ze strany žalobce uplatněna zcela účelově, a to i s přihlédnutím ke shora vymezeným, již na první pohled irelevantním důvodům podjatosti úřední osoby či všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Žalobce nemohl nikterak předpokládat, že by se jimi nadřízená úřední osoba mohla zabývat ještě před samotným ústním jednáním, které by za jiných okolností navíc za tímto účelem muselo být nepochybně odročeno. K uvedenému soud dále doplňuje, že pro přezkoumání uvedené námitky je podstatný zejména fakt, že rozhodnutím o námitce podjatosti se podjatost samotná od okamžiku tohoto rozhodnutí nezakládá ani neruší, neboť je ji nutno chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje, či nikoli. Rozhodnutí o něm tak má pouze deklaratorní charakter s účinky ex tunc (od svého počátku). Z toho je zřejmé, že pakliže správní

orgán I. stupně na základě námitky žalobce uzavřel, že oprávněná úřední osoba, jakož ani všichni zaměstnanci správního orgánu I. stupně, podjati nejsou, přičemž odkázal na závěry usnesení o zamítnutí předcházejících námitek podjatosti, znamená to zároveň, že jimi v tomto řízení nikdy nebyli (blíže k tomu srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 73–85).

50. Soud proto uzavírá, že ani rozhodnutí o námitce podjatosti učiněné až po provedení ústního jednání dne 7. 9. 2017, a to v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (resp. odůvodnění vyplývajícího z Protokolu o projednávání přestupku ze dne 7. 9. 2017), ačkoliv byla ze strany žalobce fakticky uplatněna ještě před jeho začátkem, nemohlo vést ke zkrácení jeho procesních práv za situace, kdy závěr o ní vyslovil správní orgán I. stupně bezodkladně, přičemž namítanou podjatost neshledal, když odkázal na závěry vyplývající z usnesení o zamítnutí prakticky totožné námitky podjatosti, jež žalobce v řízení uplatnil již dříve a o níž bylo řádně rozhodnuto. Skutečnost, že se žalobce ze své vlastní vůle ústního jednání dne 7. 9. 2017 nezúčastnil, lze poté klást pouze k tíži samotného žalobce, který se v důsledku vlastního a svobodného rozhodnutí zbavil možnosti být tomuto ústnímu jednání přítomen. Krajský soud proto i tuto námitku žalobce z výše specifikovaných důvodů jako nedůvodnou zamítl.
51. Jestliže žalobce dále v této souvislosti tvrdil, že žalovaný nereagoval na námitku podjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného a dalších úředních osob, které žalobce vznesl v doplnění odvolání, nemohl soud přisvědčit ani této námitce. Krajský soud musí znovu zopakovat své závěry ohledně vypořádání první žalobní námitky, tedy že nebylo v možnostech žalovaného zohlednit skutečnosti zmíněné žalobcem v doplnění odvolání, neboť doplnění odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno opožděně až po vydání napadeného rozhodnutí, tudíž k němu za dané procesní situace již žalovaný nemohl přihlížet.
52. V této souvislosti se dále krajský soud neztotožnil rovněž s námitkou, že žalobci nebyla dána před vydáním prvostupňového rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. vyjádřit se k věci a navrhopat důkazy.
53. Dle ustanovení § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*
54. Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Zmiňované ustanovení předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář. II.*

aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 402 – 403, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015 - 44).

55. Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, kde bylo uvedeno následující: „*V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 01. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012 - 21).*“
56. Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Soud ve správním spise ověřil, že předvolání k jednání nařízenému na den 7. 9. 2017 adresované žalobci obsahovalo mj. poučení, že pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán a o něm rozhodnuto i v jeho nepřítomnosti. Dále byl žalobce poučen, že bude mít při ústním jednání možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, bude mít právo vyjádřit své stanovisko a realizovat své právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění. Rovněž byl žalobce poučen o tom, že veškeré podklady pro vydání rozhodnutí budou správním orgánem I. stupně shromážděny k datu ústního jednání. Poučení bylo současně výzvou správního orgánu I. stupně žalobce k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. To, že žalobce svého práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí bez náležité a důvodné omluvy neučinil s ohledem na svou mylnou domněnku o nutnosti nařídit ústní jednání ve věci v návaznosti na podanou námitku podjatosti (u které si nadto nemohl být jist, že tato byla správnímu orgánu I. stupně doručena včas před konáním ústního jednání dne 7. 9. 2017), není pochybením správního orgánu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016 – 22). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „*(...) byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016 – 22, k této problematice srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29).

57. Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č. j. 8 As 54/2013 - 29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 - 28, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 240/2015 - 58, či ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016 - 24.
58. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce, že ze strany správních orgánů nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění přestupku.
59. V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce
„(...) je vinen z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaném ve formě zavinění z nedbalosti“, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je poté na straně 3 uvedeno: „Dle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není úmyslné zavinění vyžadováno, k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, minimálně nevědomé nedbalosti, když nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem ať to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. S ohledem na skutečnost, že se obviněný k formě zavinění přestupku nevyjádřil, na základě aplikace zásady In dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného) správní orgán rozhodl, jak ve výroku uvedeno.“
60. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný
z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
61. Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
62. Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ať to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
63. Krajský soud k tomuto předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).

64. Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
65. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12. 2005 sp. zn. 2 To 124/2005). Taková situace však v případě žalobce nenastala, když tento naopak situaci (resp. zavinění žalobce) posoudil zcela ve prospěch žalobce.
66. Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nedbalost, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté minimálně nevědomá nedbalost. Žalobce tak jednoznačně jednal minimálně (alespoň) nedbalostně. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti nevědomé poté byla učiněna v závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce. Žalovaný tedy zcela správně akceptoval odůvodnění ohledně formy zavinění jako dostatečné.
67. Krajský soud proto tuto námitku žalobce v celé její stručnosti vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje, přičemž správní orgány tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnily.
68. Pokud se týká námítky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí správně uvedl: *„Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil svým jednáním i materiální znak přestupku (...), dospěl správní orgán k závěru, že mimo formální znak přestupku je v jednání obviněného naplněn i materiální znak přestupku a to významem*

právem chráněného zájmu, což je v daném případě bezpečnost a plynulost silničního provozu na pozemních komunikacích, který byl stáním vozidla M. u zastávky MHD v úseku, kde je to zakázáno, dotčen. Stání v blízkosti zastávek hromadné přepravy osob v místech, kde je to zákonem o silničním provozu zakázáno, brání plynulosti silničního provozu a znesnadňuje výjezd, popřípadě vjezd do těchto zastávek řidičům vozidel hromadné přepravy osob a může vést k nebezpečným situacím v silničním provozu. Okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, nebyly ze strany správního orgánu shledány.“ V daném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (stání s vozidlem ve vzdálenosti kratší než 5 metrů za označníkem zastávky – těsně za označníkem zastávky), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Jestliže žalobce argumentoval tím, že se správní orgány měly zabývat tím, kolik se v daném místě a čase nacházelo účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni, jaké byly povětrnostní vlivy, stav vozovky a viditelnost v daném místě, nelze tyto bez dalšího označit za důvody pro absenci materiální stránky přestupku. Krajský soud k tomuto poznamenává, že společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje, byla-li by vozovka v perfektním stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad žalobce na vozovce zcela osamocen by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. I pokud by žalobce nikoho na předmětné pozemní komunikaci neohrozil, není toto nikterak relevantní. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013).

69. Krajský soud proto ani této žalobní námitce nevyhověl.

70. Co se týká dalších žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání

dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

71. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
72. Žalobce navrhl v průběhu celého správního řízení provést důkaz opakovaným výslechem svědků (zasahujících strážníků), rekonstrukcí přestupku na místě a výslechem řidiče Č., který měl být údajně spolujezdcem žalobce a měl zastavit vozidlo na místě tvrzeném zasahujícími strážníky. Zdejší soud uznává, že je třeba přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že správní orgán I. stupně skutečně v odůvodnění svého rozhodnutí konkrétně a jednotlivě nezmínil návrhy žalobce na dokazování, resp. neuvedl u každého jednotlivého navrženého důkazu důvody, pro které tyto jednotlivé navržené důkazy zhodnotil jako nedůvodné k provedení. Napadené rozhodnutí je však nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání těchto důkazů nevyplyvá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: „Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“ Správní orgán I. stupně navržené důkazy neprovedl, přičemž tento postup ve svém rozhodnutí zdůvodnil toliko obecně, a to následovně: „Na základě předloženého spisového materiálu, listinných důkazů a výpovědí strážníků MP, ve kterých správní orgán neshledal žádný rozpor, a ani neshledal rozpor mezi spisovým materiálem, plánkem a fotodokumentací místa přestupku s těmito

výpověďmi, považuje správní orgán spáchání přestupku obviněným za spolehlivě prokázané. Oba strážníci MP ve svědeckých výpovědích shodně uvedli, že vozidlo stál na zastávce MHD, respektive těsně za označníkem zastávky, což koresponduje s plánkem, kde je na konci zálivu zakresleno stojící vozidlo M.. Dle fotodokumentace místa přestupku je označnick zastávky umístěn na sloupu veřejného osvětlení na konci zálivu. Dle svědeckých výpovědí i plánu místa přestupku stál obviněný s vozidlem M. zadní částí těsně za označníkem zastávky. Oba strážníci MP taktéž shodně uvedli, že osoba, která stála s vozidlem u zastávky MHD je tatáž osoba, která byla následně zastavena s vozidlem M. několik desítek metrů za místem přestupku. Vozidlo měli dle svědecké výpovědi M. Š. po odjezdu do zastavení neustále v dohledu. (...) Dle svědeckých výpovědí obviněný do vozidla M. nesl směrem od OD Billa nějaké zboží a poté ihned nasedl do vozidla M. a bez jakéhokoliv problému odjel. Obviněný byl na místě kontroly řádně ztotožněn dle předložených dokladů (...) jako řidič vozidla M..“ Ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně jednotlivě nevypořádal jednotlivé navržené důkazy, tak sice soud spatřuje částečné pochybení správního orgánu I. stupně, avšak toto pochybení nemělo žádný vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť z kontextu odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán I. stupně s navrženými důkazy vypořádal, byť obecně a pouze v rámci odůvodnění rozhodnutí jako celku, když lze ze závěrů správního orgánu I. stupně vyvodit, že by další důkazy na rozhodnutí neměly žádný vliv, neboť samotné svědecké výpovědi strážníků MP společně s podklady spisové dokumentace k prokázání spáchání přestupku žalobcem objektivně a spolehlivě postačovaly.

73. Krajský soud má v tomto ohledu za to, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostatečně, byť ne výslovně, vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil v průběhu správního řízení.
74. Zdejší soud souhlasí se závěry správních orgánů, že do správního řízení nebyly vzneseny žádné důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006 – 84). K provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem

rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v nyní řešeném případě nenastala.

75. Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek* (...). *K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostal, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků MP.
76. Pokud se jedná o výhrady žalobce k nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k předmětné nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných, nepovažuje soud tyto za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těchto dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno, a vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoli vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud

se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

77. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (strážníků MP, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžisko problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce,

že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se k odvolacím námitkám zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů.

78. V daném případě nezbývá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi strážníků MP i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 - 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti strážníka jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěry nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

79. V nyní řešené věci byly výpovědi strážníků MP vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by strážníci měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6.

2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Strážníka přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

80. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že strážníci MP měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy nemohou v této souvislosti obstát, neboť žalobce nejen, že žádným způsobem neprokázal, že by právě strážníci MP byli na svých výpovědích ovlivňováni, ale ani neoznačil a neprokázal žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by strážníci MP vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si strážníci MP počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující strážníci postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.
81. Rovněž je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědi dvou zasahujících strážníků, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Všechny svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Strážník MP v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od strážníků MP, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že ke spáchání přestupku nedošlo, že jej spáchala jiná osoba aj. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.
82. Za zcela neopodstatněné považuje krajský soud i další výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi strážníků a provést například rekonstrukci celé situace na místě, jak tvrdí žalobce. Vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce jemu vytýkaného přestupkového jednání dopustil, a nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího navrhovaného dokazování nezbytným. Krajský soud v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných strážníků MP nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). Nelze poté souhlasit se žalobcem, že by rekonstrukce na místě měla významnou vypovídající hodnotu. Pokud má žalobce za to, že pouze rekonstrukce byla objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle

kterého: „(...) dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

83. Dle krajského soudu, v souladu se závěry žalovaného, poté rekonstrukce pozorovací situace na místě spáchání přestupku nemusí nijak svědčit o perspektivě strážníků v době spáchání přestupku. Zpětná rekonstrukce by nemohla nasimulovat stejné podmínky výhledu, jaké měli strážníci v den, kdy sporný přestupek sledovali. Jen stěží by mohla přesně a bezpochyby imitovat přední, boční i zadní pozorovací uhel. Vedle konzistentních výpovědí strážníků by proto rekonstrukce pozorovací situace na místě samém neměla za daných okolností žádný praktický význam. Je vhodné též zdůraznit, že strážníci MP pozorovali počínání žalobce z velmi malé vzdálenosti při nikterak vysoké rychlosti, přičemž policisté měli dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce spáchal vytýkaný přestupek či nikoliv. Následně za vozidlem žalobce pokračovali. V takové situaci je pouze mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování strážníci mylili.
84. Krajský soud rovněž v souladu se správními orgány nepovažoval za nutné provést dokazování ohledáním vozidla žalobce, neboť by takový postup nemohl vést k získání nových poznatků způsobilých zpochybnit svědecké výpovědi strážníků. Toto ohledání totiž nemůže vypovídat o situaci v době spáchání předmětného přestupkového jednání.
85. Pokud žalobce navrhoval provedení důkazu výsledkem řidiče Č., jenž měl být spolujezdcem žalobce a v inkriminovanou dobu řídit vozidlo žalobce, považuje soud taktéž tento návrh za zcela nedůvodným. Ze spisové dokumentace nikterak nevyplývá, že by byli v čase spáchání předmětného přestupku a následné kontroly vozidla žalobce přítomny osoby odlišné od strážníků a žalobce, tudíž se na místě nenacházely osoby, jejichž výpověď by měla jakýkoliv relevantní význam pro posouzení skutečnosti spáchání přestupku. Verze žalobce, že v okamžiku spáchání přestupku řídil vozidlo žalobce jeho spolujezdec, a se kterým se před kontrolou MP na sedadle podle všeho vyměnil, je zcela nevěrohodná a taktéž stěží proveditelná. V řízení nevznikla žádná důvodná pochybnost o tom, že žalobce řídil předmětné vozidlo v okamžiku spáchání přestupku, což vyplynulo mj. z Oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 7. 12. 2015 sepsaného na místě, kde kolonka

uvedená jako „Svědkové (jméno a příjmení, přesná adresa)“ není vyplněna. Přestože nebylo povinností žalobce jako řidiče vyjádřit se do oznámení přestupku, které s ním bylo na místě sepsáno, ale pouze jeho právem, bylo nanejvýš nelogické, aby tohoto práva nevyužil, neuplatnil tvrzení na svou obhajobu a nepoukázal by na to, že ve vozidle je spolujezdec, a že tento spolujezdec vozidlo řídil, pokud by toto tvrzení bylo pravdivé. Je naopak přirozené, že osoba, které je sděleno podezření ze spáchání přestupku a toto sdělení je dle jejího mínění nepravdivé, se tomuto podezření brání a uvádí skutečnosti, které je vyvracejí. Rovněž v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně se žalobce k věci samé vůbec nijak nevyjádřil, celé řízení je přitom poznamenáno zjevnými snahami o obstrukce. Až teprve v odvolání se žalobce vyjadřuje ke skutkovému stavu, což samo o sobě věrohodnost jeho tvrzení značně oslabuje. K tomuto lze odkázat na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 26/2012, z něhož vyplývá, že čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svou skutkovou verzi v průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší. Krajský soud tedy nepovažuje uvedenou verzi žalobce o výměně řidičů za jízdy za věrohodnou, neuvěřil jí, neboť žalobcem popisovaný manévr by byl neproveditelný. Žalobce ani neuvedl důvod, proč tak měl učinit bezprostředně před tím, než vozidlo zastavila hlídka MP. Strážníci MP se přitom shodli na tom, že osoba, která nastupovala do vozidla a s vozidlem odjela, byla shodná s osobou, se kterou byl následně přestupek řešen na místě. Neshledaly-li správní orgány nutnost provádět výslech navrhovaného údajného svědka, tvrzeného spolujezdce, s nímž měl žalobce popisovanou výměnu absolvovat, byl jeho postup správný, a to právě proto, že obhajoba žalobce byla zcela nevěrohodná, a proto nevyvracela důkazy, které byly v řízení provedeny, a jimiž byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

86. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících strážníků MP, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že *„(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“*
87. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty vytýkaného přestupku, jakož i přesné místo spáchání přestupku a všechny okolnosti jeho spáchání. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících strážníků MP bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak

nezdokumentovaných,
s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce v daném místě uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně.

V. Závěr a náklady řízení

88. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
89. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
90. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
91. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

